

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2453/2024
04.06.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Обрен Драгутиновић, адвокат из ..., против тужене Контрола летења Србије и Црне Горе „SMATSA“ д.о.о. са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Данијела Ђокић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3226/21 од 10.04.2024. године, у седници одржаној 04.06.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3226/21 од 10.04.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3226/21 од 10.04.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1402/16 од 26.04.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је предлог тужене за прекид поступка до окончања парнице у предмету П1 3546/13. Ставом другим изреке, утврђено је да постоји потраживање тужиоца према туженој, на име накнаде штете због неискоришћеног годишњег одмора за 2013. годину, од 1.217.393,86 динара са припадајућом каматом од 12.09.2013. године. Ставом трећим изреке, утврђено је да постоји потраживање тужене према тужиоцу, на име исплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора, од 169.127,37 динара са припадајућом каматом. Ставом четвртим изреке, утврђује се да су потраживања тужиоца и тужене из ставова првог и другог изреке пресуде пребијањем угасила до износа од 169.127,37 динара са припадајућим каматама. Ставом петим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу, на име накнаде штете због неискоришћеног годишњег одмора за 2013. годину, исплати 1.098.835,57 динара са законском затезном каматом од 12.09.2013. године до исплате. Ставом шестим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 423.558,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3226/21 од 10.04.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена је првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу одредбе члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник Републике Србије“, бр.72/11... 18/20 и 10/23 – други закон) Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном правноснажном пресудом је на име накнаде штете због неискоришћеног годишњег одмора. О овом праву тужиоца судови су одлучили уз примену материјалног права одредбе члана 76. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/2005... и 32/2013), које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда, у којима је одлучивано о захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом као у овој правној ствари, код утврђења да тужена својом кривицом није омогућила тужиоцу да користи годишњи одмор за 2013. годину. Указивање тужене на постојање другачијих одлука не указује нужно на другачији правни став изражен у тим одлукама, јер правилна примена материјалног права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања. Посебном ревизијом не може се побијати правноснажна пресуда због погрешне оцене изведених доказа (чиме се заправо оспорава утврђено чињенично стање), због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права. Из наведеног разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 24.06.2016. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 1.098.835,57 динара. Овај износ, према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да ревизија тужене није дозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија,
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић